

Näin koulutat lohikäärmeesi 3 – Elokuva-arvostelu

Kävin tuossa pari viikkoa taaksepäin katsomassa *DreamWorks Animation* -studion tuoreimman elokuvan, *Näin koulutat lohikäärmeesi* -trilogian viimeisen osan; *Näin koulutat lohikäärmeesi 3 (How to Train Your Dragon 3: The Hidden World)*, jonka on ohjannut Dean DeBlois. Muistan katsoneeni elokuvan trailerin jo ennen vuoden vaihdetta ihailleen sen upeaa animaatiota, nauraen sen vitseille ja muuten innostuen elokuvasta. Mutta onko elokuva niin hyvä kuin miltä se näyttää?

Näin koulutat lohikäärmeesi 3 sijoittuu vuoden eteenpäin *Näin koulutat lohikäärmeesi* -trilogian toisesta osasta. Elokuvan päähenkilö Hikotus ystävineen ovat pelastustehtävällä vapauttamassa napattuja lohikäärmeitä ja viedäkseen ne turvaan heidän kotikyläänsä Berkiin. Jatkuva lohikäärmeiden tuominen kylään on johtanut lohikäärmekannan paisumiseen, jonka vuoksi Hikotus ottaa tehtäväkseen etsiä lohikäärmeiden paratiisin Piilotetun Maailman, josta hänen jo edesmennyt isänsä kertoi tarinoita hänelle. Sillä välin elokuvan antagonistti, Grimmel vapauttaa nappaamansa lohikäärmeen, valkoisen yön raivon, jonka toinen päähahmo Astrid myöhemmin nimeää Valkearaivoksi, pyydystääkseen ja tappaakseen Hampaattoman, Hikotuksen yön raivon.

Animaation korkean tason pystyi jo näkemään elokuvan trailerista, toisin sanoen se ei todellakaan pettänyt. *Näin koulutat lohikäärmeesi 3* on äärimmäisen kaunis visuaalisesti koko elokuvan läpi. Pidän erityisesti eri ympäristöjen, hahmojen hiusten ja ilmeiden ja tietysti lohikäärmeiden animaatioista. Ympäristöt ja niiden eri elementit, kuten kasvit, sora ja puut, näyttävät häkellyttävän realistisilta. Hahmot ja lohikäärmeet ovat eloisia liikkeillään ja

ilmeillään, kuten voi olettaakin.

Henkilöhahmojen uudet ulkonäöt ovat kauniita, ja tykkäsin erityisesti heidän lohikäärmeennahkaisista haarniskoista kaikkine yksityiskohtineen. Kuitenkin yhden lohikäärmeen ulkonäön kanssa minulla oli ongelma. Miksi Valkearaivo on valkoinen? Valkearaivonhan pitäisi olla naaraspuolinen yönraivo lajiltaan? Yönraivo on musta, jotta se ei erottuisi tähtitaivaan joukosta yöllä ja sen olisi helpompi saalistaa. Joten miksi tämä yksilö on valkoinen? No sehän voisi olla täysin eri laji. Mutta miksi se sitten näyttää vartaloltaan samalta kuin yönraivo? Ainakin se osaa suojata itsensä... muuttamalla näkymättömäksi tulessa? No ainakin Valkearaivon designissa on se hyvä puoli, että sen sirosta pienestä rakenteesta erottaa selvästi sen olevan naaras.

Elokuvan juoni on hyvin simppeleä. Melkeinpä niin simppeleä, että se on lainannut monta eri tarinaelementtiä itseään edeltävistä osista – paitsi, että tähän osaan on ahdettu liian nopeasti kehittyvä rakkaustarina mukaan. Kohtaus, jossa Hikotus ja Astrid löytävät Piilotetun Maailman, tuntuu hyvin samanlaiselta verrattuna ensimmäisen *Näin koulutat lohikäärmeesi* -elokuvan kohtaukseen, jossa Hikotus ja Astrid löytävät lohikäärmeiden pesän.

Tällaiset samankaltaisuudet voivat olla tarkoituksellakin viittauksena trilogian muihin osiin ja siihen, miten viikinkien aika ja maailma on elokuvissa muuttunut, esimerkiksi toisessa *Näin koulutat lohikäärmeesi 3* -elokuvan kohtauksessa, jossa Hampaaton tapaa Valkearaivon. Hampaaton yrittää epätoivoisesti saada Valkearaivon huomion epäonnistuen, kunnes hän nostaa puunoksan maasta, ja alkaa piirtämään Valkearaivon kuvaa hiekkaan. Näin kävi myös trilogian ensimmäisessä osassa, jossa Hampaaton ystäväystyi Hikotuksen kanssa piirtämällä tämän kuvan hiekkaan. Hampaattoman ja Valkearaivon liian nopeaa ystäväystymistä lukuun ottamatta käsikirjoitus oli hyvä ja juoni edistyi hyvällä nopeudella. Vitsit olivat hauskoja ja dialogi ja

musiikki kohtauksiin sopivaa.

Suurin osa hahmoista ovat kaiken kaikkiaan hyvin-kirjoitettuja ja hauskoja. No ainakin se kolmasosa. Hikotus, Astrid, Hampaaton ja Valkearaivo ovat selvästi elokuvan keskipisteenä. Kaikki muut sivuhenkilöt ovat elokuvassa vain komediallisista syistä. Olisin toivonut, että edes Hikotuksen kauan sitten kadonnut äiti Valka olisi saanut vähän isomman roolin elokuvassa, kun vain olla komedian ytimenä Limalotjan ihastuksena. Limalotjasta puheen ollen... miksi hän on ihastunut Hikotuksen äitiin? Saihan siitä ihan hauskoja vitsejä, sivumakuna siitä tuli kyllä epämukava tunne. Lisäksi elokuvan vihollisella Grimmelillä oli mielestäni heikot motiivit, jotka tekivät hänestä niin unohdettavan, että en edes muistanut hänen nimeään, kun vasta silloin kun aloin kirjoittamaan tätä arvostelua.

Nyt kun olen nähnyt tämän elokuvan, minun täytyy sanoa, että se taisi juuri jäädä alle odotuksieni. Silti pidin elokuvasta aika paljonkin. Tyrmistyttävää animaatiota hauskojen vitsien ja rakastettujen hahmojen kanssa. Harmi vain, että elokuvan traileri paljasti melkeinpä koko elokuvan juonen, ei onneksi loppua. *Näin koulutat lohikäärmeesi 3* on hyvä lopetus *Näin koulutat lohikäärmeesi* -trilogialle, ja suosittelen sitä kaikille animaation, elokuvien, hyvien tarinoiden ja, ennen kaikkea, *Näin koulutat lohikäärmeesi* -faneille.

**Star Wars Rogue One:
avaruusopperan siirtymäkausi**

Disneyn julkaisurytmiin

Rogue One on erillinen Star Wars -tarina, joka sijoittuu Sithin koston ja Uuden toivon väliin. Elokuvan pääosassa on hajanainen joukko kapinallisia, joiden tehtäväksi lankeaa Kuolemantähden suunnitelmien varastaminen. Naispääosassa on Felicity Jones, joka näyttelee Imperiumin asekehittäjän tytärtä Jyn Ersoa. Miespääosana taas nähdään Cassian Andoria näyttelvä Diego Luna.

Elokuva etenee alusta alkaen kovaa vauhtia jatkuvasti hyppien sijainnista ja ajasta toiseen, mikä saattaa aika ajoin hämmentää katsojaa. Juonen toiseksi ongelmaksi nousee lukuisten henkilöhahmojen aiheuttama kiirehdityn tuntuinen henkilökehitys, tosin joukosta löytyy myös helmiäkin kuten uudelleen ohjelmoitu imperiumin protokolladroidi K-2SO jonka antisosiaalinen käytös on taattua viihdettä. Star Wars Rogue One: Star Wars Story on hyvä ja vauhdikas tarina, mutta tosin loppujen lopuksi melko ennalta-arvattava.

Disney välittää faneistaan

Rogue One on taattua herkkua faneille, sillä elokuvassa ei pyritä edes peittelemään fanipalvelusten määrää. Ensinnäkin jo trailereissa näkynyt Darth Vader on merkittävä osa tarinassa ja häntä ääninäyttelee ainoa ja oikea James Earl Jones. Toinen huomattava Galaktisen imperiumin suurmies on herätetty henkiin tietokoneiden avulla, sillä Uudessa toivossa suurmoff Tarkinia näytellyt Peter Cushing on tuotu elävien kirjoihin CGI:n voimin. Myös elokuvien ulkopuolisesta Star Wars -materiaalista nauttivia hemmotellaan, sillä tarkkasilmäisimmät saattavat nähdä jotain tuttua Star Wars: Rebels -animaatiosarjasta ja Knights Of The Old Republic -peleistä. Ei niin tarkkaavaisetkin huomaavat kyllä suoraan Star Wars: The Clone Wars -sarjasta vedetyn henkilöhahmon.

Kaiken kaikkiaan Star Wars Rogue One: A Star Wars Story on

tuore näkökulma Tähtien sodan maailmaan esitellen sen synkempää ja sotaisampaa puolta tavallisten ihmisten silmin, jotka haluavat nousta Imperiumin fasistista tyranniaa vastaan, ainakin jos kapinallisten propagandaa on uskomisen.

Liikuttava – tai ei niin liikuttava – rakkaustarina

”Minulla oli sataseitsemäntoista päivää aikaa vakuuttaa Will Traynor siitä, että hänen kannatti elää.”

Jojo Moyesin *Kerro minulle jotain hyvää* (2015 Gummerus) on sydäntä särkevä rakkaustarina, joka ei tuota pettymystä romantiikan ystävälle. Kirja käsittelee taitavasti yhteiskunnan moraalisia kysymyksiä ja kykyä sopeutua vastoinkäymisiä kohdatessa.

26-vuotias Louisa Clark asuu vanhempiensa kanssa eikä uskalla kurkistaa ulos omalta mukavuusalueeltaan. Menetettyään mukavan työnsä kahvilassa hän joutuu perheen taloudellisesti epävakaa tilanteen vuoksi etsimään uuden työn. Työ neliraajahalvaantuneen ja ärtyisän Will Traynorin omahoitajana pakottaa Louisan kyseenalaistamaan koko entisen elämäntyylinsä.

Will Traynor, entinen extreme-urheilija, bisnesmies ja naistennaurattaja, rakasti elämäänsä ennen kohtalokasta onnettomuutta. Nyt hänen päivänsä kuluvat tyhjin katsein pyörätuolissa. Häntä ärsyttää Louisan tapa heittää elämä hukkaan, vaikka koko maailma olisi hänelle avoinna.

Williä ärsyttää Louisan tapa heittää elämä hukkaan, vaikka

koko maailma olisi hänelle avoinna.

Louisan työtehtäviin kuuluu suurimmaksi osaksi Willin piristäminen, mikä osoittautuukin ajateltua hankalammaksi. Nämä kaksi ovat kuin yö ja päivä, ja Louisa on Willin jatkuvan piikittelyn kohteena. Louisa on jo lähellä lopettaa puolen vuoden määräaikaistyönsä, kunnes yhteys alkaakin syntyä. Rakkauden roihahtaminen ei ehkä yllätä ketään.

Kevyttä ja raskasta, rakastavaa ja raastavaa

Kirjaa ei malta laskea kädestään sen aloitettuaan, vaikka mitäänsanomaton suomennos kirjan nimestä herättääkin ennakkoluuloja. Lukiessa ei välty itkulta eikä naurulta. Kirja on höystetty juuri sopivalla määrällä huumoria, rakkautta ja yhteiskunnallista pohdintaa. Kirjassa paikoittain esiintyvä Louisan ja hänen isosiskonsa välinen kinastelu kuulosti kotoisan tutulta, ja Clarkin perheen keskinäinen kommunikointi herätti naurahduksia. Vaikeasta aiheestaan huolimatta Moyes on onnistunut löytämään sopivan tasapainon kepeyden ja raskaan aiheen välille. Juonen eteneminen ei silti aina ollut sutjakkaa vaan paikoittain tökkivää.

Kirjassa käsiteltiin hienosti vaikeita moraalisia kysymyksiä, toisin kuin romaanin pohjalta tehdyssä elokuvassa, jossa tällainen synkistely oli suurimmaksi osaksi jätetty pois. Perheen sisäiset ongelmat oli myös häivytetty, mikä oli pienoinen pettymys, ja myös loppuratkaisusta oli tehty helpommin käsiteltävä. Näin ollen katsojalle jäi elokuvasta kevyempi mieli kuin kirjan alkuperäinen juoni olisi antanut olettaa. Elokuvan tunnelma oli lämpimän mukaansa tempaava eikä edes karkkien puuttumista ehtinyt huomata kyyneleiden valuessa poskia pitkin. Moyes itse on toiminut elokuvan käsikirjoittajana, joten elokuva on ainakin kirjailijan toiveiden mukainen.

Lukiessa ei välty itkulta eikä naurulta.

Pääosanäyttelijöiden kemiat kohtaavat

Elokuvassa Louisaa näyttelevän Emily Clarken ja Williä näyttelevän Sam Claflinin välillä lentelee selvästi kipinöitä, eikä romantiikassa ole säästelty. Näyttelijöiden upeat roolisuoritukset herättävät tarinan henkiin, ja esimerkiksi Louisan ja Willin välillä oleva sarkasmin sävyttämä huumori korostuu. Aurinkoisen Louisan vaatetyyli piristää katsojia suuresti, ja myös pelkästään silmiinpistävän komean Claflinin tuijottelu käy hyvästä viihteestä.

Sekä kirja että elokuva tuovat mukavaa piristystä pimeneviin syysiltoihin. Jos loppuratkaisu ei tyydytä, kirjasta on julkaistu myös jatko-osa *Jos olisit tässä*, joka on myös ehdottomasti lukemisen arvoinen.

Elävien kuvien SM-kultaa Järvenpään!

Filmi- ja Videokuvaaja Liitto ry:n vuosittainen harrastelyhytelokuvien SM-kilpailu palkitsi tuplasti Järvenpään lukiossa.

Lauantaina 16.4 pidetyssä Filmi- ja Videokuvaajien Liiton suomenmestaruuskilpailussa Järvenpään lukion abiturientti **Ossi Kallio** ja kuvataiteen opettaja **Sakari Mäkelä** voittivat kultaiset HarrastajaOskarit elokuvillaan *Life* ja *Decadent*. Post-apokalyptinen, KU07 -kurssilla tehty *Decadent* (5 min 4 s) sisältyi nuorten kilpailusarjaan ja koskettava *Life* (2 min 20s) avoimeen kilpailusarjaan.

Järvenpään lukion rehtori Marja-Liisa Lehtiniemi korosti keskiviikkoamuisessa voittajien kukituksessa tällaisten saavutuksien olevan isojen lukioiden hyve. "Meidän lukiossa on

suurille massoille suunnattua opetusta, mutta sen lisäksi löytyy myös opetusta niille, jotka kaipaavat vielä toisenlaista painotusta”, rehtori kertoi.

Sakari Mäkelä kannustaa oppilaita osallistumaan festivaaleihin ja kilpailuihin omilla töillään myös muilla aloilla.

Lyhytelokuvat löydät Youtubesta sekä lukion [kuvataideblogista](#).

Tulokset

Avoin sarja

1. Sakari Mäkelä, *Life*
2. Ismo Kiesiläinen, *Pianotrio numero 1*
3. Aatos Suomilammi, *Täydellinen rikos*

Dokumenttisarja

1. Keijo Skippari, *Rintamalotta*
2. Petri Suominen, *Espoonjoki, Osa 1 alkulähteillä*
3. Ilkka Saarela, *Kultaa kurussa*

Minuuttisarja

1. Hamid Al-Sammarraee, *Toivo*
2. Ulla-Maija ja Isla Lilja, *Juhlat*
3. Eero Styf, *The Little Moose Hunters*

Nuorten sarja

1. Ossi Kallio, *Decadent*
-

Star Wars Episode VII: The Force Awakens – Abrams teki sen taas

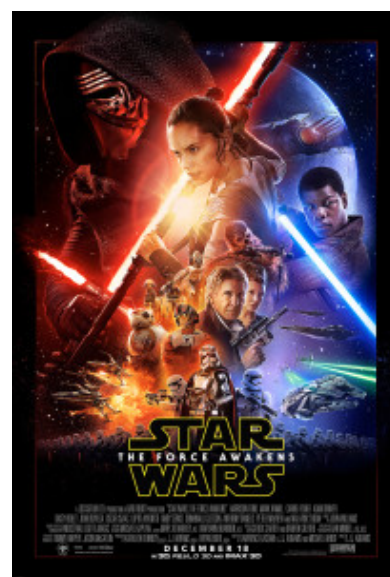
J.J Abrams herätti jälleen kerran scifi-klassikon henkiin valkokankaalla. Star Wars The Force Awakensia voidaan pitää neljäntenä oikeana Star Wars –elokuvana.

2000-luvun CGI-hirvitykset on heitetty leikkaushuoneen lattialle ja Star Warsin kerran suureksi tehneet käytännön efektit on kaivettu naftaliinista.

Star Wars The Force Awakens on Disneyn ensimmäinen yritys tuoda Star Wars -saaga valkokankaalle omistuksensa alaisena. Yritys, joka onnistui valtavista ennakkoluuloista ja 2000-luvun alkupuolen pettymyksien aiheuttamasta pelosta huolimatta loistavasti. Tarinallisesti elokuva sijoittuu kolmekymmentä vuotta Jedin paluun (1983) jälkeen.

Tarina lähtee käyntiin klassisilla Star Wars -alkuteksteillä ja sitä seuraa ensimmäinen näytävä toimintakohtaus. Elokuva esittelee nopeasti elokuvan keskeisimmät hahmot, Reyn ja Finnin, jotka lähtevät vauhdikkaalle pakomatalle Imperiumin jäänteistä muodostuneen Ensimmäisen ritarikunnalta. Elokuva sisältää kaiken mitä hyvän Star Wars – elokuvan kuuluu

sisältää, eli jättimäisiä superaseita, laseraseita, huikeita avaruustaisteluita ja ennen kaikkea sitä pitkään kaivattua huumoria hahmojen välillä. Loppujen lopuksi hieman yllättävienkin tapahtumien ja älykkäiden juonenkäännösten myötä Finn ja Rey kehittyvät elokuvan aikana mielenkiintoisiksi hahmoiksi ja sopivat melkein täydellisesti Star Wars- universumiin muiden uusien ja vanhojen hahmojen rinnalle. Star Wars The Force Awakens myös onnistuu muutamien mysteerien avulla luomaan mielenkiintoisen pohjan tuleville elokuville sekä seisomaan omana itsenäisenä tarinana.

Elokuvan
mainosjuliste.
Kuva: Lucasfilms

Elokuva vilisee aikaisemmista osista tuttuja viittauksia ja näyttelijöitä, kuten Han Solo (Harrison Ford), Prinsessa Leia (Carrie Fisher), Luke Skywalker (Mark Hamill), rakastettava robottikaksikko C-3PO (Anthony Daniels), R2-D2 (Kenny Baker) ja Chewbacca (Peter Mayhew). Elokuvan pääosissa on paljon vanhoja kasvoja. Todelliset tähdet ovat uudet hahmot kuten Daisy Ridley'n romunkerääjä hahmo Rey, John Boyegan esittämä loikannut iskusotilas Finn, Oscar Isaacin näyttelemä vastarintaliikkeen mestaripilotti Poe Dameron ja Adam Driverin näyttelemä häikäilemätön Kylo Ren. Uudet hahmot olivat

mielenkiintoisia ja uniikin tuntuista luonnollisia lisiä Star Wars universumin tähtikaartiin. Odotammekin innolla näkevämme heidän tulevia suorituksiaan seuraavissa osissa.

Elokuva rytmitys pysyi enimmäkseen eheänä loistavan leikkauksen, älykkään kameratyön ja hyvin tehdyn käsikirjoituksen ansiosta rikkoutuen vain satunnaisesti symboliikan korostuksen takia. Tarina eteni jouhevasti ja onnistui jopa yllättämään katsojan useampaan otteeseen. Tosin elokuvan dramaattisin hetki oli lievästi pettymys johtuen sen ennalta-arvattavuudesta. Elokuvan toimintaosiot olivat samaan aikaan todella näyttäviä ja helposti seurattavia kokonaisuuksia loistavan ohjauksen ansiosta, ja ne pitivät katsojat jännityksessä alusta loppuun asti. Suurin osa kohtauksista oli merkityksellisiä, pääpaino pysyi henkilöhahmoissa eikä toimintaa ollut vain toiminnan vuoksi. Kuvauspaikat ja elokuvan "taiteellisemmat osiot", eli niin sanotut täyteosiot tuntuivat tärkeiltä ja olivat visuaalisesti kauniita kuten myös näyttäviäkin. Suurin osa kohtauksista oli kuvattu oikeissa paikoissa höystettynä oikeilla erikoistehosteilla. CGI-tehosteet toimivat nimensä mukaan vain lisäyksinä "oikeisiin" kohtauksiin, ja elokuvaan on tämän ansiosta saatu hieman todentuntuisempi ilmapiiri toisin kuin viimeisimpiin Star Wars -elokuvaan.

[pullquote-right]Kaikki vanha on uutta ja kaikki uusi on vanha.[/pullquote-right]

Elokuvaa kuvaa ehkä parhaiten lause "kaikki vanha on uutta ja kaikki uusi on vanha". Vanhat hahmot toimivat eräänlaisena siltana uusille, vielä toistaiseksi tuntemattomille hahmoille, ja vanhoja elokuvia matkiva tyyli on sulautettu yhteen nykyaikaisiin elokuvamenetelmiin. Yleinen tunnelma on siis turvallisen vanha ja alkuperäisiä Tähtien sotia kunnioittava, mutta silti tarpeeksi virkistävä ja uudelta tuntuva, että elokuva onnistuu herättämään jo hieman pölyttyneen saagan uuteen ja kiiltävään loistoon. Kirkas loisto luo kuitenkin pitkän varjon ja mieleen nousee kysymys seuraavien

"modernisoitujen" Star Wars -elokuvien laadusta. Onko tämä vain alkusoittoa samankaltaiseen rahastukseen kuin Hobitti-elokuvat? Vielä tässä vaiheessa uskallan kuitenkin sanoa, että J.J Abramsilla on kuitenkin ammattilaisen rautainen ote ja uskon, pienellä varauksella tietenkkin, että Abrams tulee pitämään pop-kulttuurin suurimman klassikkosaagan elossa vielä seuraavissakin osissa.